

*Parou stelie vánok túto krajinu,
ktorá v rozľahlosti môjho srdca ticho zaspáva.
Bájne legendy v nej vždy budú plynúť,
nad neprajníkmi víťaziť jej zástava.*

*Ak sa raz v nepriateľský deň prebudí,
tu pravda povždy bude čakať na ľudí.
A mocibažník po nej darmo bude stonať,
lebo len my tu vždy budeme doma.*

*S láskou sa jej dotýkať, vážiť si jej múdrosť,
učíme sa navzájom písmom, svetlom, hudbou.
Prepojené svety nech riadi jeden pán,
vždy sa k tebe vrátíme,
(lebo len sem patríme,
my navzájom k sebe
a všetci svorne k tebe.)
domov náš, (náš) Parstelvan.*

1.

Neradne štát' proti vetru

Ked' sa Darnália ako malá prvý raz stretla s vílami, myslela si, že sú Ťakou samozrejmom súčasťou lesa ako stromy a že každý človek, ktorý ide do lesa, ide za nimi. Po radu, pre radosť, spokojnosť. Pravdou je, že ľudia odjakživa vyhľadávali v lese ten nekonečný pokoj a provokovali v sebe dráždivý strach z množstva toho, čo v ňom na prvý pohľad nevidno. Les všetkých bez rozdielu ukryje, prijme do svojich hlbín, zákutí a nástrah. Vstupom do lesa akoby sa všetci na chvíľu stali rovnými. A potom sa odhalí ich pravá podstata.

Ľudia zvyčajne chodievajú do lesa dobrovoľne. A cez deň.

Nikto normálny by sa nevybral v noci do vlhkého a hmyzom hučiaceho priestoru, kde sa tma dala rozhrňať ako nazberkané, nikde nekončiace závesy a kde by si mohol každú chvíľu rozbiť hlavu pri zrážke s najbližším stromom. Nikto – pokiaľ by to nebol rozkaz, ktorý treba splniť.

V ťažkej vôni ihličia zapraskala na zemi halúzka a rozhostilo sa neobvyklé ticho. Les striehol na cudzích prišielcov a keby ich kone tak strašne nefučali, bolo by azda počuť aj to, ako sa potia.

„Taký rýchly pohreb som ešte nezažil. Teda ja som ich nezažil veľa, ale tento bol rýchly, nie? Podľa mňa. A ešte k tomu večer. Veď to vyzeralo – viete... skoro ako nejaký rituál alebo tak. No, chcem povedať – desivo. A my teraz kam ideme, veliteľ?“ Vojakov hlas bol neistý a chrapľavý od nočného chladu. Záplava slov mala zakryť jeho strach, ale iba ho umocňovala.

„Vy nikam.“

„A vy?“

„Na čistinku,“ uškrnul sa veliteľ Smelodvan.

„To nie!“ vykrikoval nepremyslene vojak. Nadriadený pootočil hlavu s prekvapeným a prísnyim pohľadom.

„Pri všetkej úcte, veliteľ, je to somarina! Nerobte to...“ naliehal vojak. Veliteľ mu spakruky vyťal.

„Plním rozkaz jej velenia, tak držte hubu a môjho koňa!“ Mladík jediným slovom poslušne pritakal: „Pane.“

Smelodvan výstražne zdvihol prst. „Nepohnete sa odtiaľto, kým sa nevrátim!“ zavelil.

„Rozkaz, veliteľ,“ narovnal sa mladík. Držiac koňa si chytil aj ústa a splnil tak prvý rozkaz do slova a do písmena. Už sa netrápil, či veliteľ zbadá jeho obavy. Po zauchu celkom zmizli.

Smelodvan kráčať opatrne. Tma v lesnom povetrí bola hustá a protivná, neustále mal dojem, že sa pred ním čosi mihlo alebo že mu prekáža akési krovie, ale keď sa zahnal, preťal len vzduch. Rozčuľovalo ho to stále viac. Nechcel zastať s koňom hneď pri čistine, aby jeho pobočník nevidel, ako sa tam uprostred noci ponížuje a robí zo seba úplného blázna. Na kráľovnej mu však záležalo až priveľmi na to, aby jej prosbu nesplnil alebo aby jej klamal, že tak spravil.

„Veď o nič nejde, o nič... Je to len chvíľa,“ mrmlal si popod nos. „Hej, chvíľa – ale aká trápna... Ten fagan má pravdu – je to ozaj sprostosť...“ opakoval si. Slová vydychoval ako mäkké obláčiky. Zastal. Čakal rozpráv-

kové mesačné svetlo, možno aj svätajánske mušky. Čakal cvrlikanie. Nič. Studený pot si zotrel rukávom a nepokojným ťahom začesal svoju leviu hrivu, akoby mal ozaj predstúpiť pred vyššiu moc. Prečkal ešte pár tupo duniacich úderov svojho srdca. Vôbec nič sa nedialo. Na čistine nebolo veľa svetla, no videl už o čosi lepšie než medzi kmeňmi stromov.

Na posvätné miesto je to tu dost spustnuté... No nič, nech je to rýchlo za mnou. Len ako začať... Ako začať... Tak či tak to bude trápne, tak poďme na to!

„Pozdravujem vás, ó, lesné bytosti!“

Neverím, že to hovorím... Musím byť strašný chumaj.

„Pozdravujem vás, víly nášho lesa.“

Výborne, čoraz trápnejšie. Poďme k veci.

„Posiela ma za vami naša kráľovná a žiada vás o pomoc. Zanechávam tu v lese jedného mladého muža. Volá sa Branar. V mene našej kráľovnej vás prosím, aby ste ho strážili a dávali naňho pozor, kamkoľvek sa pohne. Nech sa mu nič nestane. Kráľovnej na ňom veľmi záleží...“

Takže: hlavne vy by ste mu mali dať pokoj.

No dobre, to by stačilo, pomyslel si Smelodvan, naznačil krátky úklon, zvrtol sa a nehlučnými krokmi rázne zamieril ku koňom. Ešte si niečo zašomral pod nos, no jeho slová boli také slabunké, že ich ani sám nepočul. On nie.